

INGEZONDEN.

MOGEN WIJ ZWIJGEN?

Het komt mij voor, dat de beschouwing van collega H. PINKHOF, dit *Tijdschrift* bldz. 2246, met bovenstaand ietwat suggestief opschrift bij menigeen bedenkingen zal wekken. Wat onze afdeling betreft, waar trouwens over beginselvragen weinig verschil van meening bestaat, heb ik reden aan te nemen, dat men zich tegen het door collega PINKHOF ingenomen standpunt zou verklaren. Daarmee komt overeen de houding van een onzer leden, die na heel wat moeilijkheden in verband met het beroepsgeheim ten slotte door den Hoogen Raad in het gelijk werd gesteld, waarvan ik onlangs (bldz. 844) gewag maakte.

PINKHOF verdedigt in een bepaald geval tot bescherming van het leven van andere medeburgers opheffing van het beroepsgeheim en aangifte aan de politie door den arts. Mijns inziens zou dat alleen geoorloofd zijn, indien bewezen ware, dat het achterwege blijven van de aangifte door den arts onder die omstandigheden (bezit van een revolver of van een machinegeweer) een ernstig gevaar voor het algemeen welzijn zou teweeg brengen. En daar dit geenszins bewezen is, lijkt het mij voor de gemeenschap van veel grooter belang, dat elkeen zich met het grootste vertrouwen onder behandeling kan stellen, zonder in den arts in het minst een aanklager of handlanger van de justitie te zien. Dit groote belang blijft bestaan, ook al zou daaruit in een concreet geval voor een persoon of eenige personen een, zij het op zich zelf betreurenswaardig, nadeel voortvloeien.

Een beroep op G. PAYEN (*Déontologie médicale*), om den plicht van den arts om in dergelijke gevallen te spreken, aan te toonen, lijkt niet heelemaal gerechtvaardigd, want deze verklaart, dat de arts daartoe niet strict verplicht is bij dreigend nadeel voor anderen („il n'est pas strictement tenue de parler"). Terloops merk ik nog op, dat de eed van HIPPOCRATES nog iets stricter de handhaving van het beroepsgeheim eischt als uit de vertaling, die PINKHOF aanhaalt, valt op te maken; dit blijkt mijns inziens bij vergelijking met den oorspronkelijken Griekschen tekst.

Wij artsen kunnen het, dunkt mij, toejuichen, dat de jurisprudentie ten onzent zich in de laatste jaren heeft bewogen in de richting van stricte eerbiediging van het medisch beroepsgeheim, een weinig gelukkige term, die minder duidelijk dan het bij onze Oostelijke burenen gebruikelijke woord de verplichting tot zwijgen uitdrukt.

De vraag, die PINKHOF stelt, moet mijns inziens niet luiden: „Mogen wij zwijgen", maar veeleer: „Mogen wij spreken", al zijn dat niet zoozeer geijkte woorden en het antwoord daarop moet mijns inziens luiden: „Wij moeten zwijgen."

Maastricht, 28 April 1931.

SCHULTE.

BRIEFWISSELING.

Op verzoek van collega PENNIS deelen wij mede, dat in zijn artikel „De beteekenis van abortus voor het dalende geboortecijfer", evenals in een volgend stuk van zijn hand, dat hij in dit *Tijdschrift* hoopt af te drukken, een spelling (cliniëk enz. met een e) gevolgd is, welke hem zelf onjuist voorkomt.

Redactie.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

Regelen betreffende het hebben van Röntgentoestellen en het in voorraad houden van radio-actieve stoffen.

Betreffende dit wetsontwerp is de memorie van antwoord van den Minister van arbeid, handel en nijverheid verschenen.